

Hackspetten

I några år har jag gått och tittat på den skog som omgärdar vår lilla väg från byvägen upp till torpet. Väg är väl att ta i. Det är två hjulspår genom skogen. Jag har funderat på om det är något slags underhåll som ska göras i skogen. Hus målar man ju om ibland och båtar gör man också något med har jag förstått. Min bil brukar jag lämna på service och ibland tvättar jag den. I den här skogen är det inte bara träd i mer eller mindre bra skick, det är buskar och sly och frågan är om det ens är en skog. Jag tror inte det är gallrat eller röjt, eller vad det heter och vad nu skillnaden är, sedan det mogna kornet vajade för vinden på samma plats för många år sedan. Vad jag har förstått är det en igenvuxen åker jag har gått och tittat på. I vilket skede eller tidpunkt övergår en kornåker till att vara skog? Min granne säger att träden ser ut att vara 40-50 år gamla så det är länge sedan det började växa träd här.

Hur som helst i brist på annan vettig sysselsättning tog jag itu med att röja och gallra, eller vad jag nu gjorde, i skogen mellan stugan och byvägen. Jag använde min fars gamla motorsåg som fungerade bra då och då. En nyinköpt röjsåg som jag så småningom fick igång ingick också i utrustningen. Efter ett par dagars jobb lade jag märke till att en hackspett var nyfiken på vad jag gjorde. Det var en sådan där svartvitbrokig sak med röd hjässa. Trivsamt tyckte jag men undrade också varför den inte blev störd av bullret från maskinerna. Den kanske har hackat i hårda trädstammar så

länge att den blivit döv. Jobbet fortsatte i skogen. Jag sågade och släpade stammar och ris längre in bland träden för att det skulle synas mindre från vägen. Jag njöt av tillvaron och det fina höstvädret med klart och torrt väder. Härligt att kroppsarbete när jag själv får bestämma prestationen. Ibland hade jag termoserna och en smörgås med mig för att få vara utomhus så länge det var ljusst. Dagarna blir ju kortare och kortare så här på senhösten. När jag satt ner och fikade blev hackspetten modigare. Den kom fram nära mig och frikostig som jag ibland är delade jag med mig av smörgåsen. Med tiden gick det så långt att jag började göra i ordning två smörgåsar så att vi fick varsin macka, hackspetten och jag. Vi blev vänner tyckte jag. Senare på hösten kändes det som ett djupare förhållande växte fram mellan oss eftersom den följde mig varje dag och vi delade också maten. Övergår ett förhållande till vänskap eller är det vänskap som övergår till ett förhållande? Hackspetten väntade på mig varje dag där i skogen när jag kom vandrande med maskiner och smörgåsar.

En morgon vaknade jag av ett ljud jag inte ville höra. Det var ett högt genomträngande ljud som det blir när tystnaden i övrigt härskar. Någon, en hackspett, hamrade med full kraft och mycken energi på min yttervägg. Jag hoppades naturligtvis att det var någon annan fågel än den jag hade mitt förhållande med. Jag rusade ut endast iklädd det minimala jag har på mig på nätterna, sprang runt hörnet till södra gaveln skrikande ord som jag inte vill återge här, fäktande med armar och ben. Hackspetten, som satt på väggen strax undernocken, såg precis ut som den jag brukar fika med nere i skogen. Hade jag haft motorsågen i handen var risken stor att jag skulle ha kastat sågen och naglat fast fågeldj... i bräddväggen där den satt. Fågeln lämnade väggen hals över huvud högljutt uttryckande sin irritation och försvann in i skogen på andra sidan ån. Om den skrämdes av mitt gastande eller av min uppenbarelse vet jag inte, men snabbt försvann den. Jag stod kvar en stund för att lugna ner mig och fundera. Ska man tåla allt i ett förhållande eller är jag för krävande. Ska man kräva mer av den andra parten i ett förhållande än av en vän? Man brukar prata om ömsesidig hänsyn och ömsesidigt förtroende. Kanske alla svartvitbrokiga hackspettar ser lika ut funderade jag vidare. Det kanske bara är små små detaljer som skiljer dem åt. Jag hoppades ju att det inte var min fikakompis, men säker var jag inte.

Den dagen gjorde jag som vanligt i ordning kaffe och två smörgåsar. När jag kom ner i skogen satt det en hackspett precis där som det brukade sitta en hackspett. Vi sneglade på varandra. Fågeln såg ut att vara lite skyggare idag tyckte jag och jag drog mina slutsatser. Den stunden upphörde vårt förhållande. Vid fikarasten åt jag upp bägge smörgåsarna själv. Nästa dag satt hackspetten och väntade på mig igen. Och nästa. Och nästa. Jag började fundera. Det kanske inte var samma fågel som hackade på väggen. Jag började dela med mig av smörgåsarna. Sakta började ett förhållande eller om det var vänskap växa fram emellan oss igen. Kanske ett förhållande är djupare vänskap eller kanske det är tvärt om? Vi hade det trivsamt där i skogen så länge som mitt röjnings- och gallringsarbete fortsatte. Men jag blev aldrig mer bryskt väckt av hamrande i väggen den hösten.

Hösten övergick i vinter och jag reste så småningom söderut. Får väl se om vi möts igen vid ett annat tillfälle. Hackspetten och jag.

© LarsH